

Feest

Het was een fantastisch feest, dat moet gezegd, eigenlijk kregen we meer aandacht dan we voor mogelijk hadden gehouden. De tribunes zaten stampvol met huizenbezitters van allerlei slag, fleurig gekleed, sommigen de toeters aan de mond, en gelijk al was er een soort verbroedering gaande tussen de chique villabewoners en de feestgangers van eenvoudiger komaf. We hadden uitstekende plaatsen, konden het podium goed overzien en genoten van de bloemenweelde en de talloze guirlandes, die de plek, waarop de hulding zou plaats vinden, een uitstraling van liefde en geluk gaven.

De gouden medaille ging, hoe kan het ook anders, naar Waddinxveen. Dertig procent. Daar konden wij niet aan tippen. Dat was, zoals de presentator ook opmerkte, een uitzonderlijke prestatie, die maar voor weinigen is weggelegd. Er was een donderend applaus en het Waddinxveense dameskoort “Kracht Uit Tegenslag” zong met verve het Waddinxveense gemeentelied.

Nadat ook Berkelland, Weesp, Geertruidenberg, Tiel en Bergeyk de revue waren gepasseerd kwamen wij aan de beurt. We waren weliswaar maar zevende geworden, desalniettemin hadden heel wat Wijdemerders de moeite genomen naar het stadion te komen. Want voor een kleine gemeente als de onze, is een zevende plaats op de ranglijst toch lang niet gek.

Onze prijs, een Japanse rekenmachine werd in ontvangst genomen door onze wethouder de heer Lorjé, die voor deze gelegenheid een feestneus had opgezet, hetgeen zeer in de smaak viel. Humor is schaars in gemeenteland, maar wij scoorden hiermee duidelijk. De heer Lorjé werd omringd door een aantal potig uitziende heren, hij genoot zo te zien bescherming en dat was een terechte voorzorgsmaatregel, want zijn partij de VVD had zeer negatief gereageerd en de misselijke term “graaierende gemeenten” gelanceerd. Toch was de heer Lorjé gekomen en dat sierde hem. Ook zijn toespraak mocht er zijn. “Met zeven en een half procent” zei hij met een krachtige microfoonstem “hoeven wij ons niet op de borst te kloppen, maar we zitten wel maar mooi bij de eerste tien. En dat kunnen maar weinigen ons nazeggen. We hebben de critici, die beweren, dat wij nooit op pagina 1 van de Telegraaf worden genoemd, op niet mis te verstane wijze de mond gesnoerd.”

En zo was het ook. We klaptten in onze handen als waanzinnigen. Ik zag mijn buurvrouw links een traan wegpinken en mijn rechterbuurvrouw fluisterde: “Wat een lekker ding!” Onder de welluidende tonen van muziekvereniging BMOL schreed de heer Lorjé met een voldane lach op zijn gezicht van het podium.

Zijn onderscheiding, de reeds genoemde Japanse rekenmachine, zal zeker de afdeling financiën ten goede komen en er wellicht toe bijdragen dat we in 2008 en komende jaren steevast onze positie op de ranglijst zullen verbeteren.

Goud is in zicht, reken daar maar op!

Voldaan gingen we huiswaarts met de zekerheid in een bijzondere gemeente te wonen.

Putter